

ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΡΙΑ (Γερμανία, 1969)

Η Μαρία Σπύρου γεννήθηκε στη Γερμανία το 1969.

Σπουδές και καλλιτεχνικό έργο

Σπούδασε διακόσμηση εξωτερικών χώρων στο Ινστιτούτο Τέχνης και Αναπαλαίωσης, Palazzo Spinelli, Φλωρεντία (Ιταλία) και Χαρακτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Άκουιλα (Ιταλία), με καθηγητές τους Franco Berdini και Valter Battiloro.

Σήμερα ζει και εργάζεται στην Κέρκυρα, όπου ασχολείται με τη Χαλκογραφία και τη διακόσμηση εσωτερικών χώρων. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος, της Ένωσης Ελλήνων Χαρακτών, ενώ υπήρξε μέλος και της εικαστικής ομάδας "Est". Έχει παρουσιάσει έργα της σε δυο ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές, στην Ελλάδα και την Ιταλία.

Κριτικές

(Από τον Θάνο Χρήστου, στο πλαίσιο της ατομικής έκθεσης της Μαρίας Σπύρου στο Art Café της Πινακοθήκης του Δήμου Κέρκυρας, 2003):

Μέσα από τα έργα της πρώτης ατομικής έκθεσης της Μαρίας Σπύρου μπορούμε να δούμε τα δείγματα μιας δουλειάς που διακρίνεται για την ποιότητά της και τη συνέπεια των αναζητήσεων. Ασχολούμενη αποκλειστικά με τη χαρακτική, η καλλιτέχνης στις πιο χαρακτηριστικές της προσπάθειες έχει ως προϋποθέσεις τις γερές τεχνικές βάσεις, την αγάπη για το σχέδιο, την προτίμηση για τα ήρεμα καμπυλόγραμμα θέματα. Συνήθως δίνει τα έργα της σε σειρές, είτε προχωρώντας σε σταδιακές επεμβάσεις και αλληπάλληλες εκτυπώσεις που προκαλούν διαφορετικό κάθε φορά εικαστικό αποτέλεσμα,

είτε συνδυάζοντας πολλές συνθέσεις μαζί, οι οποίες ωστόσο λειτουργούν ως σύνολο.

Η Σπύρου κινείται με την ίδια άνεση άλλοτε στον χώρο των αφηρημένων διατυπώσεων και άλλοτε σε αυτόν της οπτικής πραγματικότητας, χωρίς όμως να δεσμεύεται από την πιστή ρεαλιστική μεταφορά της. Υποβλητικό κλίμα, αφηρημένος και ποιητικός χώρος, ομιλητικότητα των γραμμικών θεμάτων, αγάπη για τις καμπύλες, είναι μερικά από τα στοιχεία που δίνουν πνοή στα έργα της. Πάντα όμως η γραμμή της είναι γρήγορη και σε μερικές περιπτώσεις σχεδόν βίαιη, ακόμη και όταν δίνει την εντύπωση ότι χαράζεται με διακοσμητική διάθεση. Το χρώμα δεν λειτουργεί ως δεσμευτικό στοιχείο και συνεκτικός ιστός μεταξύ των επιμέρους θεμάτων, αλλά πρωτίστως ως δύναμη υποβολής του περιεχομένου των έργων. Με τον τρόπο αυτό στατικά στοιχεία και ευκίνητα καμπυλόγραμμα θέματα συνδέονται αποδίδοντας με θαυμάσιο τρόπο έναν κόσμο που μορφοποιείται χωρίς ψυχρή λογική και επιτηδευμένη εξωτερικότητα, αλλά με έκφραση συναισθημάτων και ψυχικής έντασης. Τα έργα αποκτούν με τον τρόπο αυτό πολυφωνία και πολυσυμβολισμό, προβάλλοντας τον υπαινικτικό τους χαρακτήρα και την εσωτερική τους ευαισθησία.

Θάνος Χρήστου,
Ιστορικός Τέχνης